

Послухайте, добрі люди, що маю казати;
 Хоч не скажу естетично,— не буду брехати,—
 Розповім вам все по правді, зовсім без фантазії,
 Що ся стало в місті Львові, у руській гімназії.
 Ой було то в понеділок, в самий день феральний,
 Ксьондз-директор пробудився дуже щось печальний;
 Чи то сон який поганий віщував му лихо,
 Чи журились, що гімназисти не сидять му тихо,
 Чи му, може, які мислі вчені та високі
 Не давали супокою, мов куці сороки?
 Хто ж то може відгадати, що за клята шпилька
 Встрягла нині рано в мозок нашого Василька?
 Ніхто сього не згадає, бо нема на Руси
 Від професора до того, що пасе он гуси,
 Мудрагеля з так глибоко вченов головою,
 Щоб згадав, що Василькові не дає спокою.
 Встав Василько, сплюнув гнівно: «Ну, віддайся богу!
 Буде лихо, бо-м, встаючи, став на ліву ногу!
 Що то, що мене все мусить лихо напідкати!
 Хоч психолог, а не можу правов вперед стати!»